

El castell ambulant

Diana Wynne Jones

Traducció de Bel Olid
Il·lustracions de Marina Vidal Martínez

Indòmita

Primera edició: setembre 2022, 1.900 exemplars

Títol original: *Howl's Moving Castle*

Copyright © Diana Wynne Jones, 1986

All rights reserved. Published by arrangement with David Higham Associates.

© de la traducció de l'anglès, Bel Olid, 2022

© d'aquesta edició, Indòmita Editorial, 2022

Disseny de col·lecció: Tono Cristòfol

Maquetació: Octavi Gil Pujol

Il·lustracions: Marina Vidal Martínez

Producció editorial: Ivette Abulí i Mariló Àlvarez

Correcció: Pepe Arabí i Álvaro Muñoz

Publicat per Indòmita Editorial

Mallorca, 221, sobreàtic, 08008 Barcelona

www.indomita.cat   @Indomita_Ed

Impressió: Romanyà Valls

Cartoné: ISBN 978-84-19206-92-3

Dipòsit legal B 14338-2022

Rústica: ISBN 978-84-19206-84-8

Dipòsit legal B 15543-2022

THEMA: YF, YFH

Imprès a Espanya - Printed in Spain

La traducció d'aquest llibre es regeix pel contracte tipus proposat per ACE Traductores.

Indòmita Editorial és el segell juvenil de Raig Verd Editorial.

www.raigverdeditorial.cat   @Raig_Verd RaigVerd

Raig Verd Editorial forma part de l'Associació d'editorials independents

Un cop llegit el llibre, si no el vols conservar, el pots deixar a l'abast d'altres, passar-lo a un company de feina o un amic a qui pugui interessar. En el cas de voler llençar-lo (cosa impensable), fes-ho al contenidor blau de reciclatge de paper.

L'editorial expressa el dret del lector a la reproducció total o parcial d'aquesta obra per a ús personal.

Aquest és per a l'Stephen

*La idea d'aquest llibre me la va suggerir
un nen d'una escola que vaig visitar,
que em va demanar que escrivís un llibre
que es digués El castell ambulant.*

*Em vaig apuntar el seu nom
i el vaig guardar tan ben guardat que
des de llavors no he sigut capaç
de trobar-lo.*

M'agradaria dir-li que moltíssimes gràcies.

Capítol primer

En què la Sophie els parla als barrets

A la terra d'Ingària, on existeixen de veritat coses com ara les botes de set llegües i les capes d'invisibilitat, és una desgràcia ser el més gran de tres germans. Ho sap tothom, que fracassaràs primer, i de la pitjor manera, si sortiu tots tres a buscar fortuna.

La Sophie Hatter era la més gran de tres germanes. Ni tan sols era filla d'un llenyataire pobre, que així potser hauria tingut alguna possibilitat de sortir-se'n. Els seus pares estaven prou acomodats i tenien una barreteria de senyores a la pròspera ciutat de Mercat Estellat. És cert que la seva mare havia mort quan la Sophie tenia dos anys i la seva germana Lettie en tenia un, i que el seu pare s'havia casat amb la dependenta més jove de la botiga, una noia rossa i bonica que es deia Fanny. Al cap de no gaire la Fanny va donar a llum la tercera germana, la Martha. Això hauria d'haver convertit la Sophie i la Lettie en unes germanastres lletges, però la veritat és que totes tres noies eren molt guapes, tot i que la Lettie

era la que tothom deia que era la més bonica. La Fanny tractava totes tres nenes igual de bé i no tenia la Martha com a preferida de cap manera.

El senyor Hatter estava orgullós de les filles i les va enviar a totes tres a la millor escola de la ciutat. La Sophie era la més estudiosa. Llegia molt, i aviat es va adonar que tenia molt poques possibilitats de viure un futur interessant. Per a ella va ser una decepció, però així i tot era prou feliç. Es cuidava de les germanes i preparava la Martha perquè busqués fortuna quan arribés el moment. Com que la Fanny sempre tenia feina a la botiga, era la Sophie la que es cuidava de les dues més menudes, que tenien una certa tendència a escridassar-se i a voler enganxar l'altra pels cabells. La Lettie no es resignava de cap manera a haver de ser, juntament amb la Sophie, la que menys se'n sortís.

—No és just! —cridava la Lettie—. Per què ha de ser la Martha qui s'emporti la millor part, només per haver nascut l'última? Jo em penso casar amb un príncep, apa!

A la qual cosa la Martha sempre responia que ella acabaria sent fastigosament rica sense haver de casar-se amb ningú.

Llavors la Sophie les havia de separar i adobar-los la roba. Era molt hàbil amb l'agulla. Quan es va anar fent gran, també els cosia roba a les germanes. Li havia fet un vestit de color rosa intens a la Lettie, per la Festa de Maig de just abans que aquesta història comenci de veritat, que la Fanny deia que semblava sortit de la botiga més cara de Reilària.

Va ser si fa no fa en aquella època que tothom va tornar a parlar de la bruixa de l'Ermot. Deien que la bruixa havia amenaçat la vida de la filla del rei i que el

rei li havia ordenat al seu mag personal, el mag Suliman, que anés a l'Ermot i s'encarregués de la bruixa. I semblava que el mag Suliman no només no havia aconseguit encarregar-se de la bruixa, sinó que la bruixa l'havia mort i tot.

Així que quan, uns mesos més tard, va aparèixer de sobte un castell alt i negre a les muntanyes de dalt de Mercat Estellat, amb quatre torretes altes i primes que anaven deixant anar columnes de fum negre, tothom va quedar força convençut que la bruixa havia tornat a traslladar-se fora de l'Ermot i que es disposava a atemorir el país, igual que feia cinquanta anys. A la gent li va agafar moltíssima por, i tant. No sortia ningú sol, especialment de nit. I hi havia una cosa que encara feia més por: el castell no es quedava quiet en un lloc. De vegades era una taca negra i allargada als erms del nord-oest, de vegades s'alçava rere les roques de l'est, i de vegades baixava per la muntanya i es col·locava als bruguerars que hi havia just darrere l'última granja del nord. De vegades el veies que es movia, amb les torretes escopint fum a batzegades grises i brutes. Durant una temporada la gent estava convençuda que el castell no trigaria a baixar directe cap a la vall, i l'alcalde havia dit que potser li demanaria ajuda al rei.

Però el castell es va quedar deambulant per les muntanyes, i es va saber que no era de la bruixa, sinó del mag Howl. Tampoc era cap sant, el mag Howl. Tot i que semblava que volia quedar-se a les muntanyes, se'l coneixia perquè es divertia col·leccionant noies joves i xuclant-los l'ànima. O hi havia qui deia que se'n menjava el cor. Era un mag totalment cruel i inhumà, i si enxampava una joveneta a soles, no hi havia remei. A la Sophie, la Lettie

i la Martha, igual que a totes les altres noies de Mercat Estellat, els van avisar que no sortissin mai soles. Els va resultar un gran inconvenient. No sabien què en feia, el mag Howl, de totes les ànimes que recollia.

Però aviat van tenir altres preocupacions, perquè el senyor Hatter va morir de sobte just quan la Sophie ja tenia edat de deixar l'escola. Llavors es va fer evident que el senyor Hatter havia estat massa orgullós de les filles. El que s'havia gastat en escoles havia deixat la botiga amb uns deutes prou grossos. Després de l'enterrament, la Fanny es va asseure a la sala de la casa del costat de la botiga i els va explicar la situació.

—Em sap greu, però haureu de deixar totes l'escola —va dir—. He estat fent números, m'ho he mirat de totes les bandes, i l'única manera que veig de no haver de tancar la botiga i alhora mantenir-vos és buscar-vos una feina d'aprenenta en alguna banda. No és pràctic tenir-vos a totes tres a la botiga. No m'ho puc permetre. Mireu, he decidit el següent. Primer la Lettie.

La Lettie va alçar els ulls. Tanta salut i tanta bellesa li donaven una lluïssor que no amagaven ni la pena ni la roba negra.

—Jo vull continuar aprenent —va dir.

—És clar que sí, maca —va dir la Fanny—. T'he buscat lloc d'aprenenta a ca la Cesari, la pastisseria de la plaça del Mercat. Es veu que tracten qui hi va a aprendre com si fossin reis i reines, i a més d'aprendre-hi un ofici útil, segur que t'hi trobes molt a gust. La senyora Cesari és una bona clienta i una bona amiga, i ha acceptat fer-me el favor de trobar-t'hi un forat.

La Lettie va riure d'una manera que deixava clar que no li feia cap gràcia.

—Gràcies, doncs —va dir—. Quina sort que m'agradí cuinar.

La Fanny semblava alleujada. La Lettie podia ser estranyament cabuda, de vegades.

—Ara tu, Martha —va dir—. Sé que ets massa jove per anar a treballar, així que se m'ha acudit una cosa que et permeti aprendre tranquil·lament una bona temporada i que et serveixi per a més endavant, sigui el que sigui que vulguis fer. Coneixes la meva amiga de l'escola, l'Annabel Fairfax?

La Martha, que era esvelta i de pell clara, va clavar-li els ulls grisos a la Fanny gairebé amb la mateixa força que la Lettie.

—Vols dir aquella que parla tant —va dir—. No és bruixa?

—Sí, i té una casa encantadora i clients per tota la vall Questanca —va dir la Fanny, engrescada—. És molt bona dona, Martha. T'ensenyarà tot el que sap i segurament et presentarà la gent important que coneix a Reilària. Quan et tingui arreglada, estaràs ben preparada per a la vida.

—És simpàtica —va reconèixer la Martha—. D'acord.

La Sophie se l'escoltava i li feia l'efecte que la Fanny ho havia organitzat tot tal com havia de ser. La Lettie, que era la segona filla, segurament no arribaria mai gaire lluny, així que la Fanny l'havia col·locat allà on podria conèixer un altre aprenent jove i guapo i ser feliços i menjar anissos. La Martha, que segurament tindria sort i faria fortuna, comptaria amb l'ajuda de la bruixeria i els amics rics. I pel que feia a ella, la Sophie no tenia cap dubte de què li tocava. No la va sorprendre gens que la Fanny digués:

—I tu, estimada Sophie, està clar que el millor i el més just és que heretis la botiga de barrets quan em jubili, perquè ets la més gran. Així que he decidit agafar-te d'aprenenta, perquè puguis aprendre l'ofici. Què me'n dius?

La Sophie no podia dir que només s'hi avenia perquè no li quedava més remei, a portar la botiga de barrets. Li va donar les gràcies a la Fanny.

—Ja ho tenim, doncs! —va dir la Fanny.

L'endemà la Sophie va ajudar la Martha a ficar la roba en una caixa, i al dia següent la van acomiadar al carro del transportista. Se la veia petita i tensa i nerviosa. Per anar a Questanca de Dalt, on vivia la senyora Fairfax, calia travessar les muntanyes que hi havia darrere del castell ambulat del mag Howl. Era normal que la Martha tingués por.

—No li passarà res —va dir la Lettie.

La Lettie no va voler que l'ajudessin a fer les maletes. Quan van perdre de vista el carro del transportista, la Lettie va entaforar totes les seves possessions en una funda de coixí i va pagar-li sis penics al criat del veí perquè l'hi portés amb el carretó a la plaça del Mercat, a ca la Cesari.

La Lettie anava caminant darrere del carretó i semblava molt més contenta del que s'esperava la Sophie. De fet, semblava com si es volgués treure de sobre la pols de la botiga de barrets.

El criat va tornar amb una nota de la Lettie, quatre gargots que deien que s'havia instal·lat al dormitori de les noies i que ca la Cesari semblava un lloc molt divertit. Al cap d'una setmana, el transportista va portar una carta de la Martha que deia que havia arribat bé i que la

senyora Fairfax era «un encant de dona que posa mel a tot arreu. Té ruscs d'abelles». Una temporada llarga, la Sophie no va saber res més de les seves germanes, perquè va començar a fer d'aprenenta el dia que la Martha i la Lettie van marxar.

La Sophie, és clar, ja coneixia l'ofici de fer barrets força bé. Des de ben menuda que guimbava amunt i avall del taller que hi havia a l'altra banda del pati. Allà, els humitejaven i els col·locaven a la forma, i feien flors i fruita i altres decoracions de cera i de seda. Coneixia la gent que hi treballava. La majoria hi eren des que el seu pare era petit. Coneixia la Bessie, l'única venedora que quedava. Coneixia els clients que compraven els barrets i l'home que menava el carro que portava els barrets de palla crua del camp perquè els modelessin a la forma del motlle. Coneixia els altres proveïdors i com es feia el feltre per als barrets d'hivern. La Fanny no podia ensenyar-li gran cosa més, potser tret de la millor manera d'aconseguir que la clientela comprés barrets.

—Vas directa al barret adequat, bonica —va dir la Fanny—. Ensenya'ls primer els que no els quedaran bé, perquè hi vegin la diferència així que es posin el bo.

De fet, la Sophie no venia gaires barrets. La Fanny, després que s'hagués passat un dia o dos observant al taller, i un altre dia fent encàrrecs a les botigues de tel·les i de seda amb ella, la va posar a decorar barrets. La Sophie s'estava asseguda a la rebotiga, cosint roses a les lligadures i vels als barrets de vellut, folrant-los amb seda i col·locant-hi amb estil fruita de cera i cintes. Hi tenia traça. S'ho passava prou bé fent-ho. Però se sentia aïllada i una mica ensopida. La gent del taller era massa gran per ser gaire divertida i, a més, la tractava com una

persona a part que algun dia heretaria el negoci. La Bessie també. A més, la Bessie només parlava del pagès amb qui es casaria la setmana següent de la Festa de Maig. La Sophie envejava la Fanny, que podia sortir a negociar amb el comerciant de seda quan li venia de gust.

El més interessant era xerrar amb la clientela. No es pot comprar un barret sense fer safareig. La Sophie s'estava a la rebotiga i cosia i sentia que l'alcalde no menjava mai verdures verdes, i que el castell del mag Howl s'havia tornat a desplaçar un altre cop cap als penya-segats, és que aquell home, xiuxiueig, xiuxiueig, xiuxiueig... El to de les veus sempre baixava quan parlaven del mag Howl, però la Sophie va entendre que havia atrapat una noia de la vall el mes anterior. «Barbablava!», deien xiuxiuejant, i llavors tornaven a alçar la veu per dir que quina vergonya com es pentinava la Jane Farrier. Aquesta sí que no li agradaria ni al mag Howl, encara menys a un home respectable. Llavors se sentia un xiuxiueig fugaç i temorós sobre la bruixa de l'Ermot. La Sophie va començar a pensar que el mag Howl i la bruixa de l'Ermot haurien de trobar-se.

—Sembren fets l'un per l'altra. Algú els hauria d'emparellar —va dir-li al barret que estava decorant en aquell moment.

Però a final de mes la xerrameca de la botiga de sobte era sobre la Lettie. Es veu que ca la Cesari estava plena de senyors tot el sant dia, i que tots compraven quilos de pastissos i exigien que els servís la Lettie. Li havien fet deu propostes de matrimoni, de qualitats que anaven des del fill de l'alcalde fins a l'escombriaire, i les havia rebutjat totes, dient que era massa jove per decidir-se, encara.

—Trobo que és molt assenyada —va dir-li la Sophie a una capota a la qual estava afegint seda prisada.

A la Fanny li va agradar la notícia.

—Sabia que se'n sortiria! —va dir, contenta.

A la Sophie li va venir al cap que la Fanny s'alegrava que ja no hi hagués la Lettie rondant per allà.

—La Lettie no li va bé, a aquest negoci —va dir-li a la capota, prisant la seda de color blanc trencat—. Fins i tot a tu et faria semblar glamurosa, i mira que tens poca gràcia. Les senyores es miren la Lettie i es desesperen.

Com més setmanes passaven, més els parlava la Sophie als barrets. No tenia ningú altre amb qui parlar. La Fanny era fora gran part del dia fent negocis o mirant d'atraure clientela, i la Bessie estava ocupada despatxant i explicant-li a tothom com seria el seu casament. La Sophie va agafar el costum de posar cada barret al seu suport en acabar-lo; quedava com si fos gairebé un cap sense cos. La noia feia una pausa i li deia al barret com havia de ser el cos que tindria a sota. Afalagava una mica els barrets, perquè les clientes cal afalagar-les.

«Tens un atractiu misteriós», va dir-li a un barret que era tot vel amb lluentors amagades. A un barret ample de color crema amb roses a l'ala li va dir: «Tu t'hauràs de casar amb algú que tingui calés!», i a un barret de palla de color verd eruga, amb una ploma verda i arrissada, li va dir: «Ets jove com una fulla de primavera». A les capotes de color rosa els deia que tenien uns clotets encantadors, i als barrets elegants decorats amb vellut, que eren ocurrents. A la capota amb prisat de color blanc trencat, li va dir: «Tens un gran cor i algú molt ben situat se n'adonarà i s'enamorarà de tu». Això ho va dir

perquè li feia molta pena, aquella capota en concret. Tenia un aire tan recarregat i banal.

L'endemà, la Jane Farrier va entrar a la botiga i la va comprar. Sí que tenia els cabells una mica estranys, va pensar la Sophie espiant des de la rebotiga, com si els hagués embolicat en una filera de punxes. Era una llàstima que hagués triat aquella capota. Però aquells dies semblava que tothom comprava barrets i capotes. Potser era la Fanny, que tenia xerrameca per vendre, o potser era que arribava la primavera, però no hi havia dubte que la venda de barrets començava a augmentar. La Fanny va començar a dir, amb una certa culpa, que potser no hauria d'haver tingut tanta pressa a col·locar la Martha i la Lettie, perquè a aquell ritme se n'haurien pogut sortir.

A mesura que l'abril s'anava acostant a la Festa de Maig, hi havia tanta feina que la Sophie va haver de posar-se un vestit gris ben modest per ajudar a la botiga. Però hi havia tanta demanda que entre clients anava decorant barrets, i cada vespre els portava al taller i treballava al costat d'un llum fins ben entrada la nit per tal de tenir barrets per vendre l'endemà. Hi havia molta demanda de barrets de color verd eruga com el de la dona de l'alcalde, i també de capotes de color rosa. Aleshores, la setmana abans de la Festa de Maig, algú va entrar i va demanar-ne una de prisada com la que duia la Jane Farrier quan va fugir amb el comte de Catterack.

Aquella nit, mentre cosia, la Sophie va confessar-se que feia una vida força avorrida. En comptes de parlar amb els barrets, se'ls va emprovar tots quan els acabava i es va mirar al mirall. Tot plegat era un error. El vestit gris i formal no li esqueia, i encara menys perquè tenia

els ulls vermells de tant de cosir i, com que tenia els cabells de color vermell palla, tampoc no li esqueien el verd eruga ni el rosa. El prisat li feia un posat depriment.

—Semblo una solterona! —va dir la Sophie.

No és que volgués fugir amb cap comte, com la Jane Farrier, ni que li vingués de gust que li proposés matrimoni mig poble, com a la Lettie. Però volia fer alguna cosa —no sabia ben bé què— que fos un pèl més interessant que limitar-se a decorar barrets. Va pensar que l'endemà buscaria una estona per anar a parlar amb la Lettie.

Pero no hi va anar. O no tenia temps, o no tenia esma, o la plaça del Mercat se li feia molt lluny, o recordava que si hi anava tota sola perillava per culpa del mag Howl. Fos com fos, cada dia semblava més difícil anar a veure la seva germana. Era molt estrany. La Sophie sempre havia pensat que era gairebé tan cabuda com la Lettie. Ara descobria que hi havia algunes coses que només podia fer quan ja no li quedaven excuses.

—Això és absurd! —va dir la Sophie—. La plaça del Mercat és només a dos carrers. Si hi vaig corrents... —i es va jurar que aniria a ca la Cesari la Festa de Maig, quan la barreteria tancava.

Mentrestant, va arribar a la botiga una altra xafareria. Es deia que el rei s'havia barallat amb el seu germà, el príncep Justin, i que el príncep s'havia exiliat. Ningú sabia ben bé el motiu de la baralla, però el príncep havia passat disfressat per Mercat Estellat feia un parell de mesos, i no se n'havia assabentat ningú. El rei havia enviat el comte de Catterack a buscar el príncep, però el comte es va trobar la Jane Farrier. La Sophie s'ho escoltava, trista. Semblava que sí que passaven coses

interessants, però sempre els passaven als altres. Així i tot, li encantaria veure la Lettie.

Va arribar la Festa de Maig. Els carrers es van omplir de festa des de l'alba. La Fanny va sortir aviat, però la Sophie havia d'acabar un parell de barrets, abans. La Sophie cantava mentre treballava. Al cap i a la fi, la Lettie també estava treballant. Ca la Cesari obria fins a mitjanit, els dies festius.

—Hi compraré un pastís de nata —va decidir la Sophie—. Fa segles que no en menjo.

Veia la gentada que passava per davant de l'aparador amb roba cridanera, gent que venia souvenirs, gent que anava amb xanques, i estava entusiasmada.

Però quan per fi es va posar un xal gris a sobre el vestit gris i va sortir al carrer, l'entusiasme es va esvaïr. Estava desbordada. Hi havia massa gent que passava corrent, rient i cridant, massa soroll i massa empentes. La Sophie se sentia com si de tant estar-se asseguda cossint els darrers mesos s'hagués tornat vella o mig invàlida. Es va embolicar amb el xal i es va enganxar a les cases, intentant evitar que l'aixafés la gent, que portava les sabates de diumenge, o que li clavessin cops de colze enfundats en mànigues de seda. Quan des de sobre es va sentir una descàrrega d'explosions, la Sophie es va pensar que es desmaiaria. Va mirar amunt i va veure el castell del mag Howl just a la muntanya de sobre del poble, tan a prop que era com si estigués a sobre de les xemeneies. Sortien flames blaves de les quatre torres del castell, amb unes boles de foc blau que explotaven cel amunt de manera prou horrorosa. Semblava que al mag Howl no li agradava la Festa de Maig. O potser s'hi intentava afegir, però amb el seu estil particular.

A la Sophie li feia tanta por que tant li era. Se n'hauria tornat a casa, si no fos que ja estava a mig camí de ca la Cesari. Així que es va afanyar.

—Com se m'ha acudit pensar que volia una vida interessant? —es preguntava mentre corria—. Em faria massa por. És perquè soc la gran de tres germanes.

Quan va arribar a la plaça del Mercat, encara era pitjor, si això podia ser. A la plaça hi havia la majoria de les tavernes. Hi havia multitud de nois trontollant d'aquí cap allà per l'efecte de la cervesa, arrossegant capes i jaquetes de màniga llarga i botes amb sivelles que no haurien somiat mai de portar els dies feiners, fent comentaris a crits i acostant-se a les noies. Les noies passejaven de dues en dues, esperant que se'ls acostessin. Era d'allò més normal per una Festa de Maig, però a la Sophie també li feia por, això. I quan un jove amb una disfressa meravellosa de color blau i plata va veure Sophie i va decidir acostar-s'hi, també, la Sophie es va encongir contra la porta d'una botiga i va mirar d'amagar-se.

El jove se la va mirar amb sorpresa.

—No passa res, rateta grisa —va dir, rient amb llàstima—. Només vull convidar-te a una copa. No tinguis tanta por.

De cop, amb la mirada de llàstima, la Sophie es va morir de vergonya. A més era un exemplar molt galant, amb una cara angulosa i sofisticada. Més aviat gran, devia tenir-ne vint-i-molts, i amb els cabells rossos repentins. Duia les mànigues més llargues de tota la plaça, amb les vores arrissades i incrustacions de plata.

—Ai, no, gràcies, senyor, perdoni —va quequejar la Sophie—. Jo anava, anava a veure la meva germana.

—Doncs endavant, endavant —va riure el jove atrevit—. No soc ningú per impedir que una noia tan bonica vagi a veure sa germana. Vols que t’hi acompanyi, que fas molta cara d’espant?

Ho va dir amablement, i a la Sophie li va fer encara més vergonya.

—No. No, gràcies, senyor —va esbufegar, i en va fugir.

Duia perfum, el noi. La va seguir l’olor dels jacints mentre corria. *Quina persona tan cortesa!*, va pensar la Sophie, mentre s’obria pas entre les tauletes que hi havia fora de ca la Cesari.

Estaven plenes com un ou. A dins hi havia tanta gent i tant de soroll com a la plaça. La Sophie va localitzar la Lettie entre la línia de gent que despatxava pel grup de nois amb els colzes clavats al taulell dient-li coses; estava clar que eren fills de pagesos. La Lettie, més guapa que mai i potser una mica més prima, embossava pastissos tan ràpid com podia, feia una volta a cada bossa amb destresa, i tornava la mirada amb un somriure i una resposta per cada bossa que donava. Tothom reia força. La Sophie va haver de lluitar per arribar fins al taulell.

La Lettie la va veure. Un moment va semblar sorpresa. Llavors se li van eixamplar els ulls i el somriure i va cridar:

—Sophie!

—Podem parlar? —va cridar la Sophie—. En algun racó —va cridar, una mica indefensa, mentre un colze gros i ben vestit l’apartava un altre cop del taulell.

—Un momentet! —va cridar la Lettie. Es va tombar cap a la noia que tenia al costat i va xiuxiuejar. La noia

va fer que sí amb el cap, va somriure i va venir a ocupar el lloc de la Lettie.

—Us haureu de conformar amb mi —va dir-li a la gentada—. Qui toca, ara?

—Però vull parlar amb tu, Lettie! —va cridar un dels fills de pagès.

—Parla amb la Carrie —va dir la Lettie—. Jo vull parlar amb la meva germana.

No semblava que li importés a ningú. Van empènyer la Sophie fins al final del taulell, on la Lettie va aixecar una portella i li va fer un gest perquè passés, i li van dir a la Sophie que no entretingués gaire la Lettie. Quan la Sophie va haver passat per la portella, la Lettie la va agafar del canell i la va arrossegar a la rebotiga, a una habitació envoltada de prestatgeries de fusta, totes plenes de fileres de pastissos. La Lettie va treure dos tamborets.

—Seu —li va dir. Va mirar a la prestatgeria més propera, mig distreta, i en va agafar un pastís de crema per donar-l'hi a la Sophie—. Potser t'anirà bé —va dir.

La Sophie es va deixar caure al tamboret, ensumant l'oloreta del pastís amb llàgrimes als ulls.

—Ai, Lettie! —va dir—. Quines ganes tenia de veure't!

—Sí, i sort que estàs asseguda —va dir la Lettie—. Perquè no soc la Lettie. Soc la Martha.